

"Được, cô thích diễn? Tôi mặc xác cô, muốn thì [hế] quách đi"

"Những ấu trĩ trò trẻ con này đòi qua mặt tôi sao? Ngu ngốc, thật sự ngu ngốc"

Minh Khang vẫn đứng đấy cười nửa miệng khinh bỉ cô, định giở mấy trò này mà lấy chút lòng thương hại của tôi ư? Hắn im re đôi mắt trống rỗng ngẫm ngợi, nhưng nào hay biết Uyên Khanh đang bị bệnh và sốt rất cao

Dáng người nhỏ nhắn nằm bất động dưới sàn nhà lạnh tanh ngắt lịm đi, hắn quay người bước đi tưởng rằng làm như vậy cô sẽ đứng lên nào ngờ không giống như suy nghĩ của hắn.

Minh Khang đang bước thì bỗng nhiên đứng lại, chậm rãi ngoảnh mặt lại xem thử đôi lông mày nhăn nhó, hắn bực tức giọng vang lên.

"Khốn kiếp, Nhã Uyên Khanh cô định giỡn mặt với tôi đấy à"

"Tôi bảo cô mau đứng lên"

Minh Khang tối sầm mặt mũi, bỏ tay vào túi quần nhanh chóng bước tới, hắn dùng chân chậm nhẹ vào cơ thể của Uyên Khanh, không một chút động đậy, vẫn im lìm trong bóng đêm mập mờ. Khuôn mặt kia trắng bệch, rã rời, làm lòng hắn có chút lung lay ngồi xuống đỡ lấy cô lên, tay hắn vô tình chạm vào làn da nóng như lửa đốt.

"[hế] tiết, sao người cô lại nóng như này"

"Uyên Khanh, nghe thấy lời tôi không, mở mắt ra..."

Bàn tay Minh Khang đặt lên trán cô rồi vội di chuyển xuống cổ, cảm nhận rất rõ nhiệt độ cơ thể đang tăng lên, hắn sốt sắng gào lên

"Người đâu? Mĩ Nhu mau chuẩn bị xe cho tôi"

Bên cạnh đấy, nét mặt hành động không ngừng lo cho cô, hắn gọi Uyên Khanh liên tục, hét hải bổng cô đi nhanh ra cửa lớn. Nghe tiếng gọi thất thanh, Mĩ Nhu giật mình thức giấc, khoác vội một lớp áo mỏng linh hoạt đôi chân chạy đi chuẩn bị xe.

Hắn đưa Uyên Khanh vào bệnh viện, cơ thể cô nằm trên chiếc giường nhỏ, rất nhanh một y bác sĩ mặc trên người chiếc áo Blouse trắng, trẻ trung đi lại khám cho cô. Minh Khang đứng bên cạnh trợn mắt giọng hùng hồn ra lệnh, bộ dạng đó rất dữ dằn.

"Mau gọi hết bác sĩ giỏi ra đây"

Vị bác sĩ kia quay mặt nhìn hắn, mẹ kiếp anh đang xem thường trình độ của tôi đấy à? Tôi đã có bằng đại học y khoa Harvard danh tiếng tại Mỹ, và nhiều năm kinh nghiệm trong nghề đấy. Dù không hài lòng với cách cư xử của Minh Khang nhưng bác sĩ vẫn rất điềm đạm cất lời.

"Chị nhà bị sốt, đề kháng yếu ớt, cộng thêm cơ thể kiệt sức nên dẫn đến việc ngắt, cũng may là không lên cơn co giật"

"Chúng tôi sẽ truyền nước, tiêm thuốc hạ sốt, sáng mai ổn định anh có thể đưa chị về chăm sóc lưu ý đến sức khỏe một chút"

Minh Khang nghe xong lo lắng trong lòng tạm thời lắng xuống, nhìn các nữ y tá đang chăm

sóc cô.

“Tôi không muốn cô ấy nằm ở chỗ rẻ tiền, bẩn này? Còn nhiều người qua lại, tới lui ồn ào mau chuyển sang phòng hạng sang đi”

Mấy người có tiền như hắn, thường vênh váo nói chuyện khó nghe vậy sao? Làm gì có tiếng ồn ào, ngoài lời của hắn, mặc dù có nhiều giường, nhưng được ngăn cách rất sạch sẽ, cũng thường xuyên được y tá túc trực thăm nom quan sát

Vả lại bệnh viện này được xếp hạng thuộc vào hàng những bệnh tốt dẫn đầu, tên này nghĩ gì mà buông lời như vậy? Về mặt vị bác sĩ ấy nghiêm nghị, giọng nói chững chạc.

“Được, nếu anh muốn chị nhà sẽ chuyển ngay lên tầng trên. Giờ anh ra khu đóng tiền nộp viện phí để làm thủ tục”

Minh Khang cau mày, hướng ánh mắt nhìn uống Uyên Khanh, hàng mi cong khép chặt, chìm vào giấc ngủ say, cô cũng đã được y tá cho tiêm thuốc và truyền nước ở cách tay. Anh bác sĩ không còn nhiệm vụ khi thấy bệnh nhân đã ổn liền cúi nhẹ đầu lịch sự rồi quay người bước đi.

Vừa mới đi được vài bước thì liền bị Minh Khang gọi lại kiểm chuyện.

“Này, tôi thấy anh thiếu trách nhiệm với vợ tôi đấy”

Chàng bác sĩ nghe xong chậm dừng bước, này cậu trai thế cậu muốn bác sĩ phải làm gì nào, ngồi cạnh giường bệnh của vợ anh quan sát 24/24 hả? Bác sĩ chúng tôi còn vô số chuyện để làm, hướng hồ vợ anh đã cho uống thuốc và truyền nước, phần còn lại khi chuyển lên phòng VIP nghỉ các nữ y tá cách hai tiếng sẽ vào kiểm tra tình trạng và nhiệt độ cơ thể một lần, đến khi vợ anh xuất viện rồi mới thôi.

“Anh nói tôi sao”

Anh bác sĩ điển trai điềm tĩnh quay người, vẻ ngoài lạnh lùng lại càng thêm phần thu hút người khác.

“Đúng thế, tôi sẽ kiến nghị với bệnh viện”

“Được, nếu chuyện đó khiến anh cảm thấy hài lòng”

Minh Khang bật cười, tên bác sĩ này thách thức nhắm người rồi đấy. Anh bác sĩ nhã nhặn bước lại, khóe môi cong lên mỉm cười nhưng lại chứa đựng một phần nham hiểm, cũng rất quyến rũ.

“À, quên nói với cậu em, bệnh viện này là chính tôi mở”